

LEOPOLDOV

4/2011

ART MUSIC
FESTIVAL

DNES spievali...

...strihali...

...a striekali...

Župan na leopoldovskom námestí odovzdával medaily

Leopoldov si dal k 40. výročiu pekný dar – vynovujúce sa námestie

Mestečko pri pevnosti Leopoldov, ako by sme preložili pôvodný názov z latinčiny, dostalo do vienka architektonický pôdorys, ktorý mu prisúdila susediaca pevnosť. Vojsko totiž muselo mať priamo z hradieb pevnosti prehľad o tom, čo sa v Mestečku deje najmä počas obliehaní či iných vojenských akcií. S pevnosťou susediaca zastavaná lokalita bola totiž vždy potenciálnym zázemím pre nepriateľa. Tri-štyri najstaršie leopoldovské ulice boli preto nasmerované kolmo alebo lúčovito k hradbám pevnosti a uprostred tohto priestoru sa nachádzalo pozdĺžne voľné priestranstvo, akési námestie.

Historicky daný architektonický pôdorys si zachoval Leopoldov podnes. Staré domčeky a chatrče vystriedali novšie, tie zasa neskôr nové a potom ešte novšie... Azda jediné, čo sa zmenilo, je to, že historické

Námestné darovanie zrekonštruovaného

námestie z druhej polovice 17. storočia by sme dnes hľadali asi 50 až 70 centimetrov pod úrovňou súčasného povrchu námestia, ako si to všimol archeológ Jozef Urminský, ktorý pred vyše rokom v čase prvých terénnych úprav námestia viedol prieskum zaniknutého pohrebiska na susediacej Gucmanovej ulici. Pôvodné námestie teda „zarástlo“ rôznymi navážkami či pozostatkami stavebnej činnosti na ňom a v jeho bezprostrednom okolí.

Pamätníci si spomínajú na priliehavý ľudový názov námestia – volali ho *Husacie námestie*. V barinách kúsok od stĺpa hanby, vtedy už len pamätníka starej výsady miestneho súdneho práva, a pred kostolom sa totiž zvykli čapkať husi (tieto jazierka sú zakreslené aj na mapách pevnosti a okolia z 18. storočia). Neskôr tu začali chlapci hrať handrovými loptami futbal a počas hodov tu týždeň-dva a niekedy aj dlhšie prebývali vo svojich maringotkách *komendianti*.

Námestie dlho žilo svojim nemenným každodenným-každoročným cyklom. V 40. – 50. rokoch minulého storočia sa oň svojpomocne začala starať mládež. Vysadili kvety, stromy, ba vznikol aj zavlažovací systém, ktorý však dlho svojmu účelu neslúžil. Na systematickejšiu starostlivosť o park sa nenašli peniaze, a tak sa z neho postupne stával takmer hermeticky uzavretý lesopark, v ktorom si z času na čas vyšliapali svoju cestičku len deti idúce zo školy alebo do kostola. „Ak sme chceli túto situáciu zmeniť a dať Leopoldovu dôstojný mestský park, ktorý by obyvateľom slúžil na oddych priamo v ňom, museli sme sa uchádzať o finančnú pomoc eurofondov. Úmysel nám vyšiel a na rekonštrukciu parku sme získali čiastku 999 997,64 €, ktoré sme museli preinvestovať a projekt rekonštrukcie tak ukončiť do jedného roka, teda do augusta,“ vracia sa na úplný začiatok primátor mesta Milan Gavorník. Projekt rekonštrukcie vypracoval renomovaný archi-

tekt Bohuslav Pernecký, ktorý projektoval aj rekonštrukcie piešťanských mestských zón. Pri koncipovaní projektu rezonovali dve myšlienky: uchrániť a zachovať to, čo bolo v pôvodnom parku cenné – vzácne či zaujímavé dreviny, a zároveň zdôrazniť historickosť námestia. Architekt B. Pernecký: *„Takémuto historickému prostrediu svedčí kameň, resp. kamenná dlažba, ktorá vyvoláva atmosféru historizujúcich návratov. Hľadali sme preto dlažbu, ktorá by spĺňala túto charakteristiku, zároveň by to bol súčasný, moderný, k okolitému prostrediu prívetivý a cenovo dostupný materiál.“*

Na začiatku prác najmä starým Leopoldovčanom, ktorí v 70. rokoch vysádzali stromy vo východnej časti námestia, sa tisli slzy do očí. Za bagrami a buldozermi zostávali na zemi mohutné pne a vyvrátené stromy... Málokto si vedel predstaviť, ako v skutočnosti bude nový park vyzeráť. Aj plastika s Pannou Máriou na vysokom stĺpe pod starou lipou trpezlivo čakala na ukončenie prác. Po čase sa námestie akoby otvorilo návštevníkovi. Vedie ním niekoľko cestičiek a zeleň je usporiadaná do rôzne veľkých ostrovčekov. Každý z nich je iný svojím tvarom, pôvodnými a no-

parku 30.07 2011 Leopoldov

vovysadenými drevinami a nižšími trvalkami. Tieto atribúty spolu s terénnymi vyvýšeninami niektorých častí ostrovčekov so zeleňou vyvolávajú pocit, akoby návštevník parku prechádzal prirodzenou krajinou; na jednej strane poskytujú pocit slobody, ale zároveň aj intímnej bezpečnosti v priestore.

Z verejnej súťaže na dodávanie prác víťazne vyšla firma Staveko. Týždne, keď práce napredovali rýchlo, striedali obdobia, keď na stavenisku nevládol taký ruch, ba nevyhlo sa ani chybám. *„Upozorňovali nás na ne obyvatelia aj poslanci. Zvolali sme preto kontrolné dni, rokovali sme s dodávateľom na úrovni osobných stretnutí, stavebnej komisie, ale aj v rámci zastupiteľstva. Nedostatky sme sa usilovali riešiť pragmaticky a v prospech stavby,“* vysvetľuje primátor mesta M. Gavorník.

Aj keď dominantou leopoldovského námestia je práve park, nielen on utvára centrálnu zónu mesta, ktorú rozdeľuje štátna cesta. Primátor a zastupiteľstva preto hľadali možnosti, ako pokračovať v rekonštrukcii zón, ktoré bezprostredne nadväzujú na park. Zhodli sa na rekonštrukcii cesty pri pošte, cesty pri VÚB a cesty, ktorá vedie poza banku na námestie, ale za prioritu pokladali rekonštrukciu južnej časti námestia. S tým súviseli ďalšie potrebné práce – prekládky sietí, rozvodov a pod. Tieto investičné aktivity už išli na tarchu mestskej pokladne. Projekt rekonštrukcie južnej časti námestia, ktorý vypracoval trnavský rodák, dnes už Leopoldovčan Tomáš Kalivoda, sa rodil v diskusiách. Napokon sa ujala predstava, že južná časť námestia by mala zachovávať základné črty architektonickej koncepcie severnej časti, aby centrálna časť mesta vo výslednom efekte pôsobila kompaktné, celistvo, zároveň však rôznorodo a živo.

Práce v parku až na malé detaily sa skončili v júli a prichádzajúce hody boli vhodnou príležitosťou na to, aby aspoň symbolicky si park prevzali práve tí, ktorí naň dosť dlho čakali – obyvatelia mesta. Primátorské pozvanie okrem obyvateľov mesta a rodákov prijali predseda Trnavského samosprávneho kraja Tibor Mikuš, predsedníčka ZMO regiónu Jaslovské Bohunice Alena Jelušová, starostovia okolitých obcí, architekt Bohuslav Pernecký a zástupcovia dodávateľov. Vo svojich príhovorch primátor mesta aj predseda TTSK zdôraznili, že nový park, zrekonštruovaný z eurofondov, a postupne aj vynovujúce sa námestie sú skutočným potvrdením štatútu mesta práve vo výročný 40. rok od jeho udelenia.

Možnosť prihovoriť sa obyvateľom Leopoldova využil predseda TTSK Tibor Mikuš takisto na to, aby ocenil Pamätnou medialou Trnavského samosprávneho kraja primátora mesta Leopoldova Milana Gavorníka za významnú a úspešnú prácu v prospech občanov TTSK a in memoriam Jozefa Foltána za jeho odhodlanie v boji proti fašistickej totalite. Ocenenie z rúk župana prevzala jeho manželka Mária Foltánová. Na malej slávnosti v hodovú sobotu 30. júla členovia obľúbeného Art Music Orchestra svojím pásmom dokázali, že park na leopoldovskom námestí do-

káže za istých okolností plniť aj funkciu príjemného koncertného pódia alebo miesta, kde sa dajú usporadúvať kultúrne či spoločenské podujatia. Po vynovenom parku sme sa prechádzali aj s rodákmi Benjamínom Masarykom a Milanom Piovarčim, ktorý sa pred 40 rokmi významne pričinil o pridelenie štatútu mesta Leopoldovu. Nevedeli sme, že je to jeho posledná návšteva svojho rodného mesta. „Keď sme sa uchádzali o to, aby Leopoldov sa stal mestom, mali sme veľa neprajníkov aj medzi svojimi. Sami sme pritom vedeli, že mnohé treba v Leopoldove vylepšiť. Vychádzali sme však z historického významu Leopoldova, pôvodných výsad a z jeho perspektívy ako mesta. Som úprimne veľmi rád, že mesto sa dočkalo aj svojho dôstojného centra, ktoré z neho vytvára skutočné mesto a na ktoré by bol hrdý aj sám cisár Leopold,“ opísal svoje dojmy po koncerte Art Music Orchestra Milan Piovarči. Zostáva nám len zaželať si, aby park so svojím mobiliárom, drobnou architektúrou a zeleňou čo najdlhšie slúžil súčasníkom aj ďalším generáciám a aby aj v časoch rôznych kríz a finančných suchôt samospráva našla na jeho primeranú údržbu dostatok peňazí.

Pripravili Juraj Hladký a Mária Moravčíková

Na slovíčko s architektom Bohuslavom Perneckým: JEDNOU Z DOMINÁNT NÁMESTIA BUDE AJ FONTÁNA

Aj keď leopoldovské námestie bolo už oficiálne otvorené, niektoré architektonické detaily sa postupne dotvárajú. Jednou z dominánt námestia je aj podsvietená fontána, ktorá postupne dostáva svoje kontúry a na konci septembra by už mala obyvateľom spríjemňovať pobyt v zrekonštruovanom parku. Spoluautorom architektonického návrhu celého námestia i fontány je architekt Bohuslav Pernecký.

*** Aké ste mali východiská pri pretváraní námestia do dnešnej podoby?**

Celý projekt má tvorcov dvoch – okrem mňa je to aj môj syn Ján. Bola to veľká architektonická výzva, aj keď sa to možno nezdá. V tomto priestore bol park, avšak z hľadiska zelene, ktorá v ňom bola, nebol kompozične vyvážený a boli tu aj svojím pôvodom náletové dreviny. Keďže mestu Leopoldov chýbalo skutočné námestie so svojou zhromažďovacou funkciou, kde by sa mohli konať napríklad trhy či kultúrne akcie, bolo treba myslieť aj na jeho oživenie. Pôvodný park bol koncipovaný tak, že bol obohatený chodníkom, no park návštevník aj tak minul, pretože ako taký bol uzavretý. Povedali sme si, že podstatou riešenia by malo byť to, aby sme ľudí do parku vtiahli. Znamenalo to zrušiť pôvodný chodník a vytvoriť taký systém, ktorý by ľudí dostal do centra parku – teda akési priechody vytvoriť priamo cez park. Teraz, ako vidí-

te, tu zostali stromy, dá sa bližšie dostať k praniu a vyjsť z parku mnohými smermi.

*** Teraz sú tu lavičky, park priam motivuje prísť a posediť si tu. Ako ste teda pristupovali k zeleni, ktorej bolo skutočne veľa, ale zasa celkom prísť o krásne stromy by asi tiež nebolo rozumné...**

Bola by škoda stratiť zeleň, no nemôže tu byť iba zeleň. Hľadali sme teda východisko, ktoré by spojilo to, čo ľudia od parku očakávajú, povedzme sadnúť si na lavičku, pozrieť si fontánu, a zároveň to, aby v ňom mohli byť aj podujatia. Park sme riešili ako akési súostrovie – obrazne povedané – do priestoru sme "vyliali" dlažbu, ktorá akoby bola sústavou ostrovov v priestore, kde je zeleň, ale iba do takej miery, aby zeleň prevládla nad dlažbou. Pracovne sme si tento projekt nazvali podľa námestia ako Súostrovie sv. Ignáca.

*** Kedysi boli lavičky na chodníku pri ceste, teraz sú v celom parku – človek teda sedel pri rušnej a prašnej ceste a stromy boli za ním...**

Rušnú hlavnú cestu máme zakrytú, človek sa teraz dostáva ďalej od cesty a v parku rastie nová zeleň, ktorá ešte zvýrazní izolačnú

zónu medzi parkom a rušnou ulicou. V budúcnosti zároveň prirodzene nahradí staršie alebo choré dreviny. Jedným z efektov je aj to, že rušná ulica sa trochu potlačila do úzadia a stráca svoj dominantný charakter.

*** Teraz všetci čakajú na novú fontánu. Leopoldov tak dostane ďalší mestský atribút.**

Fontána je umiestnená v centrálnej polohe parku. Prístupná bude z každej strany, stačí sa vybrať ktoroukoľvek cestou. Park je realizovaný ako súbor zelených ostrovov, a fontána bude „ostrov vody“. Tvar betónovej fontány kopíruje vo vode to, čo je povedané tvarovo zeleňou v parku. Sú tam štyri trysky, ktoré sú podsvietené a majú rôzne uhly náklonu, a tak sa preskakujú – prvá tryska je takmer vodorovná a tvorí vodný prúd, ktorý sa končí vo vodnej ploche. Ďalšie tri trysky sa postupne preskakujú vrátane tej prvej. Práce pokračujú v rámci harmonogramu, termín dohotovenia teraz závisí najmä od dodávateľských firiem. Do konca septembra by si obyvatelia mohli fontánu prezrieť už v plnej prevádzke.

Zhovárал sa Martin Jurčo.
Foto: Kristína Vachanová

Škola sa cez hodý zmenila na výstaviisko

Zaujali gladioly, obrazy V. Vranáka i prezentácia historických filmov

Počas leopoldovských hodov a otvárania zrekonštruovaného námestia sa mnohí nechali zlákať overeným aj inovovaným hodovým programom do základnej školy. Už po niekoľko rokov tam býva výstava gladiol a tento rok, po úspechu našich domácich šľachtiteľov v Martine, prišli „hostitelia“, teda domáceho pestovateľa Vincenta Juríka so synom, podporiť jeho kolegovia. Zastúpenie bolo bohaté – na štítkoch stoviek kvetov sme okrem leopoldovského domicilu mohli vidieť pestovateľov z Lozorna, Martina, Bratislavy či Levíc.

Ako na úvod výstavy povedala zástupkyňa primátora Renáta Miklošová, aj vďaka výstave gladiol má Leopoldov jedno z podujatí, vďaka ktorému prichádzajú do nášho mesta návštevníci z celého regiónu. Aj o tohtoročnú výstavu bol veľký záujem, aj keď pestovatelia neboli spokojní s vývojom tohtoročného počasia. Relatívne pozitívny vývoj v jarňoch mesiacoch pokazilo chladné a daždivé júlové počasie. Gladioly predovšetkým nenakvitali tak, aby boli dostatočne pripravené na termín výstavy. *„Tento rok sme mali problém napríklad aj s tým, že pre daždivé počasie a blato sme nemohli vstúpiť na plochy, kde gladioly pestujeme. Hrozili hubové choroby, koncom júla sme boli aspoň o týždeň pozadu oproti bežnej sezóne. Rovnako nie je dobre, keď je príliš teplo, pretože teplota nad 30°C zasa gladiolom poškodzuje kalíšné lístky,”* hovorí domáci pestovateľ a spoluorganizátor Vincent Jurík. Tak ako každý rok aj tento rok predstavil nový vyšľachtený druh žltó-červeného kvetu, ktorý patrí do kategórie takzvaných päťstoviek, čo vyjadruje veľkosť gladioly. Ako pripomenul Vincent Jurík, budúcnosť by v spolupráci s partnermi z Veselého chceli pripraviť súťaž v aranžovaní a viazaní gladiol, ktorá by mohla spestriť leopoldovské námestie počas hodových dní.

Hodový víkend spestrila v škole aj výstava obrazov leopoldovského maliara Vladimíra Vranáka. Aj keď sa narodil v Trakoviciach, vyrastal v Bučanoch a Žilkovciach, no v čase detstva sa jeho rodičia presťahovali do Leopoldova aj pre ľahšie dochádzanie do práce, ale aj vďaka podmienkam, ktoré im pred viac ako štyridsiatimi rokmi ponúklo vznikajúce nové mesto. A kedy začal Vladimír Vranák maľovať? *„Všetko má na svedomí príroda, veľmi som vnímal jej premeny. Maľovať som začal ešte na základnej škole, chodil som aj do výtvarnej*

školy do Hlohovca. Tam bol výborný pedagóg, grafik Viktor Chrenko, ktorý ma veľa naučil," s úsmevom si spomína Vladimír Vranák. No a po čase sa rozhodol vyskúšať namaľovať prvé veľké plátno. Najprv pre seba, neskôr ho začali oslovovať aj priatelia. Inšpiráciou mu naďalej zostala príroda a technicky sa zameriaval najmä na akvarely a tempéry. Neskôr vyskúšal aj hlinku či ceruzu, najmä vtedy, keď sa začal venovať aj figurálnym motívom a portrétu. Veľký záujem hostí výstavy zaznamenal jeho obraz Povodeň v Leopoldove. Pochmúrny, temperou maľovaný výjav autenticky a s hĺbkou pre atmosféru vyjadruje hrozivosť vodného živlu. Ako návštevníkom pripomenul Vladimír Vranák, obraz je len fikciou a je odrazom jeho vtedajšej inšpirácie. Vznikol ešte v roku 1969. Je vytvorený tzv. špachtľovou technikou bez používania štetca. „Chodil som vtedy po vernisážach profesionálnych výtvarníkov a tento spôsob nanášania farby ma oslovil," hovorí Vladimír Vranák, ktorý bol k dispozícii návštevníkom na autorskú diskusiu počas celej výstavy. „Ja nie som nijaký profesionál, je to môj koníček a mám maľovanie veľmi rád. Teším sa, keď môžem urobiť niekomu radosť tým, že preňho niečo namalujem," dodáva s úsmevom.

Významnou akciou, ktorá bola v meste jedinečná a nadväzovala na okružle 40. výročie udeľenia štatútu mesta Leopoldovu, bola prezentácia filmových a televíznych relácií, ktoré boli venované nášmu mestu. Podrobnejšie o nich sme informovali v minulom čísle časopisu. Pripomeňme len, že o premietanie v štyroch dvojhodinových vstupoch bol veľký záujem. Mnohé relácie boli uvedené na televíznej obrazovke len raz, a tak sa mnohí Leopoldovčania videli v záznamoch po prvýkrát. Jedinečnosť chvíle umocňovalo komentovanie ukážok hosťami premietania, pre ktorých mali záznamy aj významnú osobnú hodnotu. Na stretnutí si so záujmom pozrel takmer všetky filmy aj publicista Milan Piovarčí a dokonca bol jedným z tých, ktorí sa z historického dokumentu z roku 1971 prihovárať občanom pri zakladaní mesta. Jeho prítomnosť na tomto stretnutí s minulosťou krátko pred jeho náhlou smrťou mala priam symbolický charakter.

Martin Jurčo

Už sme si zvykli, že mnohými vecami najmä v kultúrnom rozvoji obcí a miest hýbu práve jednotlivci. Ich osobná iniciatíva neraz presahuje ich finančné či časové možnosti, no pre nich samých je podstatný dobrý pocit. Medzi takéto osobnosti, vďaka ktorým sme mohli o Leopoldove počuť napríklad v celoštátnej televízii, novinách, časopisoch, v rozhlase nielen na Slovensku, bol aj Tibor Ďurák. Stolička za pulptom, kde prediskutoval o knihách celé dni, náhle a nečakane osirela.

Napriek tomu, že Tibor Ďurák napohľad patril medzi bežných ľudí vyrastajúcich na dedine, pod klobúkom, ktorý iba výnimočne dával z hlavy dole, vznikali zaujímavé a nevšedné nápady. Aj keď myšlienok bolo často viac než možností, úspechom je, že veľká časť z nich sa mu podarila aj zrealizovať. Stačí si otvoriť knihu návštev leopoldovského antikvariátu a nájdeme v nej pozdravy nielen v slovenčine a češtine, ale aj vo francúzštine, ruštine a dokonca aj v čínštine. Poloha antikvariátu na leopoldovskej železničnej stanici a chýr, ktorý si rokmi vybudoval, lákal milovníkov kníh aj turistov. Tých, čo sa v knihách vyznali, Tibor Ďurák prekvapil pohotovosťou, s akou sa vedel orientovať v stovkách titulov, ale vedel o nich

**"DOBRY DEŇ. KDE TU MÁTE
TEN NAJVÄČŠÍ ANTIKVARIÁT?"**

aj diskutovať. Nejednen sa zastavil a pobavil pri jeho heligónkach, na ktorých pán antikvariátnik vedel o to zanietenejšie hrať. Vstup do tohto prostredia starých kníh či obrazov akoby človeka magicky preniesol do minulosti zbavenej hektiky víru politických či spoločenských šarvátok a ekonomickej totality.

Tibor Ďurák sa narodil v apríli 1939 v Hornom Trhovišti. Ako typický zástupca svojho znamenia barana bol plný tvoriwej hektiky nielen v komunikácii, ale aj pri realizovaní svojich nápadov. Jeho rodičia sa ešte v čase jeho detstva presťahovali do Hlohovca. Tam absolvoval jedenásťročnú strednú všeobecnovzdelávaciu školu – jeho spolužiakmi boli dnes známi Leopoldovčania – Gustáv Zenner či Ivan Szabó. Vysokoškolské vzdelanie chemického zamerania získal v Bratislave a Leopoldov mu učaroval po skončení vysokej školy. V roku 1963 prijal ponuku pracovať v závode 03 Slovlik Leopoldov a do nášho mesta sa po čase aj presťahoval. V Leopoldove už zostal do konca svojho života. V spomínanom podniku pôsobil niekoľko desiatok rokov, začínal na oddelení kyseliny citrónovej, pracoval na oddelení výskumu a naposledy pôsobil ako vedúci odboru vodného hospodárstva. Aktívne dokonca

spolupracoval s biochemickými zameranými vysokoškolskými pracoviskami. Ako hudobník, milovník heligóniek a kníh si Tibor Ďurák na začiatku 90. rokov prenajal od štátneho podniku Slovenská kniha malé kníhkupectvo v centre Leopoldova. Provizórne priestory, v ktorých bolo predtým dlhé roky kníhkupectvo, nazval Antikvariátom pri škole. Po krátkom čase sa presťahoval do budovy železničnej stanice v Leopoldove, kde vznikol jeho antikvariát U prednostu. Po pár rokoch sa zbierka kníh, obrazov a heligóniek rozrástla do veľkých rozmerov. Jeho evidencia vtedy počítala s položkami v desiatkoch – aj keď antikvariát mal vo fonde aj na trhu neuplatniteľné tituly. Sám Tibor Ďurák si vážil najmä knihy o liehovárníctve a poľnohospodárstve a budoval si aj vlastnú knižnú zbierku unikátnych titulov a kníh s podpismi autorov. V posledných rokoch až do júla 2011 jeho antikvariát Europik sídlil v bývalom Uzlovom klube železničiarov oproti leopoldovskej železničnej stanici, kde zažíval svoje zlaté obdobie. Antikvariát Tibora Ďuráka bol už vtedy nositeľom titulu Slovenské rekordy v počte antikvariátnych kníh a bol najväčším antikvariátom na Slovensku. Spolupracoval aj s kolegami – antikvariátnikmi z celého Slovenska. Vďaka ďalším prvenstvám sa "inštitúcia" Tibora Ďuráka stala centrom rôznych medzinárodných návštev – navštívili ho aj traja slovenskí prezidenti a mnoho ďalších zaujímavých osob-

ností (napr. dramatik Stanislav Štepka, prozaik Ladislav Ťažký, speváčka Jana Kocianová, pedagóg a autor skladieb pre akordeón Raymund Kákoni a i.). Tibor Ďurák bol autorom myšlienky podujatia Vráťme Slovensku harmoniku, ktoré je zároveň prehliadkou ľudových hudobníkov v sólo hre na rôznych druhoch akordeónov a heligóniek. Táto inšpirácia súvisí s jeho celoživotným snom pokúsiť sa o zápis do Guinnessovej knihy rekordov v hraní na akordeón.

Hovorí sa, že nikto nie je doma prorokom. V prípade Tibora Ďuráka to platí dvojnásobne. Aj keď jeho aktivity boli neraz podceňované, neraz sa práve za hra-

nicami Leopoldova potvrdilo, že zánietení a rozhladení ľudia môžu pre propagáciu mesta či obce urobiť veľa. Každé mesto by si svojho propagátora malo uchovávať v kultúrnej pamäti – a možno práve spomínaný festival harmonikárov by bol vhodnou príležitosťou na to, ako to uskutočniť.

Dnes za oknom antikvariátu Europik čítame nápis – prevádzka zatvorená. K nej si ne jeden žmúriaci návštevník hľadiaci do tmavej veľkej miestnosti v duchu povie: pán antikvariátnik asi išiel na najväčšiu akvizíciu kníh. Možno je to tak – pravdou však je, že z leopoldovskej stanice sa vytrácajú ľudia s plecniakmi, ktorí sa domácich pýtali: "A kde tu máte ten najväčší antikvariát?"

ČLOVEK JE HLINA, SLÁVA DYM, KONIEC POPOL. TAKÍ SME AJ MY ĽUDIA.

V smútku a najmä zaskočení sme sa rozlúčili s človekom, ktorého nadhľad a životná filozofia sú v akomsi rozpore s tým pocitom, čo sa predieral na povrch, keď sme sa dozvedeli o smrti Tibora Ďuráka. Dovoľte mi, aby som nakrátko zastúpil tých, ktorí vnímali svet Tibora Ďuráka ako štvordimenzionálny priestor. Pretože okrem tých troch bežných dimenzií mal ten Tiborov ešte jeden rozmer – filozofický, ktorý by niektorí charakterizovali aj ako čudácky. A ten je vzácny a sympatický práve tým, čo ponúka – svojou veľkorysťou.

Ľudia by ho nemali poznať len ako antikvariátnika, človeka skupujúceho a predávajúceho knihy aj s ich osudmi. Vo svojich antikvariátoch totiž nevítal len prezidentov, veľvyslancov či ich radcov. Vo svojej službe ľudskému poznaniu sa priestory jeho kráľovstva stali študovňou odborníkov zo Slovenskej národnej knižnice, špecializovaných knižničných pracovísk a archívov, ba na istý čas dokonca aj školiacim pracoviskom pre budúcich knihovníkov. Práve v tomto inšpiratívnom prostredí vznikali aj jeho články, polemické historické štúdie a tam uzrel svetlo sveta aj rukopis jeho monografie o dejinách kúpeľnej obce Smrdáky.

A práve tam sa stretávali pri rôznych príležitostiach a priateľsky aj polooficiálne diskutovali novinári, publicisti, prozaici, rodáci. Tibor spĺňal funkciu kultúrneho ataše nášho mesta, ale trúfam si povedať, že aj širokého regiónu dobrých 20 rokov.

Dušu starnúceho antikvára najčastejšie rozveseľovali povestné heligónky, pre ktoré sa uňho stretávala stredoeurópska elita v hre na akordeóne. A práve tu, azda aj s trochou nostalgie za časmi Modrej sedmy, vznikla aj myšlienka jedinečného podujatia Vráťme Slovensku harmoniku, ktorá ohlása nástup leopoldovskej skorej jesene.

Je ťažko pochopiteľné, že dnes mi nezostáva nič iné, len spomínať. Spomínať na to, čo s pričinením Tibora Ďuráka našlo svoju živú podobu, a spomínať to, čo zostalo už len v jeho plánoch. Prichodí mi poďakovať sa Tiborovi za priateľov, za ľudí, ktorých spája Leopoldov, umenie a dejiny, za oddanosť myšlienke, že iba múdry a citlivý národ má svoju budúcnosť, za tú imaginárnu baštu, ktorá navonok i dovnútra obohacovala a obohacuje aj cez neho naše mesto, ale poďakovať sa i jeho rodine, ktorá ho ponechala v jeho službe a stála pri ňom aj v nie jednoduchých situáciách.

Hic cinera, ubique nomen. Popol je tu, meno všade.

(Juraj Hladký; krátené, odznelo na poslednej rozlúčke s T. Ďurákom 12.7.2011)

V kráľovstve kníh Europik – oproti leopoldovskej železničnej stanici – zostal na jeho stole certifikát s týmto textom: "Tibor Ďurák je vlastníkom najväčšieho antikvariátu na Slovensku." Tiborovou celoživotnou láskou boli knihy. Premenila sa na túžbu knihy zbierať. Nie nové, ale tie, z ktorých dýcha patina minulosti. Robil radosť sebe i tým, ktorí do kráľovstva kníh zabľúdili a odniesli si odtiaľ hľadanú knihu, ba aj iné predmety dýchajúce minulosťou. Tiborov Europik bol strediskom kultúry, kde sa stretávali aj spisovatelia. Zastavil sa tam Ladislav Ťažký, Pavel Dvořák, Jozef Banáš a mnohí ďalší. Dokonca v prímernom prostredí si posedeli aj traja prezidenti (Michal Kováč, Rudolf Schuster a Ivan Gašparovič). Tibor mal rád históriu, napísal monografiu o kúpeľnom mestečku Smrdáky. Kultúra bola motorom, ktorý poháňal Tiborove aktivity.

Ivan Szabó (uverejnené v Knižnej revue 16-17/2011)

Redakčne pripravil Martin Jurčo.

Politickí väzni si pod západnou bránou prevzali medaily

Koncom augusta sa pri leopoldovskej väznici stretávajú predstavitelia štátu, samosprávy a spoločenských organizácií, aby si pripomenuli nespravodlivo prenasledovaných či odsúdených počas totalitných režimov a tých, čo na totality doplatili vlastnou slobodou a neraz aj ujмами na živote. Na tohtoročnom stretnutí sa okrem ministerky spravodlivosti L. Žitňanskej zúčastnili aj ďalší zákonodarcovia – J. Figeľ, J. Hrušovský, M. Horth, predseda Správnej rady ÚPN I. Petranský, predstavitelia prezidentskej kancelárie, ozbrojených zborov SR a ČR, rímskokatolícki kňazi, rádové sestry a v hojnom počte aj predstavitelia gréckokatolíckej cirkvi a jej seminaristi. Ved práve v leopoldovskom žalári strávil zvyšok života biskup Pavel Peter Gojdič, ktorého obeť a vieru na slávnostnej liturgii viac ráz spomenul prešovský arcibiskup a metropolita Ján Babjak. Kyticu k pamätnej tabuli prišiel položiť aj primátor mesta Milan Gavorník.

Pod západnú bránu leopoldovskej pevnosti prišlo spomínať a vzdať úctu svojim spoluväzneným a neraz aj do gulagov odvečeným kolegom asi sto členov Konfederácie politických väzňov Slovenska a sesterskej Konfederácie politických väzňov ČR. Členmi nie sú len sami politickí väzni, ale aj ich rodinní príslušníci. *„Naše spomínanie je poznačené bolesťou, ktorá pretrváva aj po desiatkach rokov, pretože fyzická bolesť pomíne, no tá, čo je v duši, nie. Nedá sa zabudnúť na to, že svojho otca sme začali skutočne spoznávať ako 17-ročné, pretože ho zavreli na pätnásťročné väzenie, keď sme mali dva roky. Ani po prepustení sa jeho krížová cesta neskončila. Ako nepohodlný pre režim si nemohol nájsť prácu, nakoniec ho horko-ťažko zamestnali v stavebninách, no aj odtiaľ s podlomeným zdravím odišiel po niekoľkých mesiacoch. Už vtedy sme vedeli, že jeho cesta na tomto svete sa pomaly končí,“* zahľadená na bránu takmer 350-ročnej pevnosti si spomína členka sekcie Dcéry KPVS.

Po slávnostnom kladení vencov a príhovoroch zúčastneným predstavil pomery v leopoldovskej väznici Dobroslav Pustaj, ktorý tu strávil desať rokov, z toho štyri roky v izolácii.

Tohtoročné stretnutie politických väzňov využili českí kolegovia, aby ocenili členov KPVS. Pamätnú medailu si spod leopoldovskej brány odniesli napríklad predseda KVPS salezián Anton Srholec či in memoriam Karol Noskovič, ktorý patril k zakladateľom leopoldovských spomienkových stretnutí.

Politickí väzni si pri administratívnej budovy ÚVTOS a ÚVV utili pamiatku príslušníkov, ktorí zahynuli pri výkone služby počas leopoldovskej masakry a na mestskom cintoríne sa pomodlili pri symbolickom hrobe politického väzňa a pri kríži, kde sú umiestnené pamätné tabule P. P. Gojdičovi, M. D. Trčkovi a všetkým tým, ktorí pre svoje

zmýšľanie boli perzekuovaní, väznení či zabití.

Juraj Hladký
foto: ÚVTOS

Vo farskom kostole vystavili relikviu svätého Cyrila

Leopoldovskí veriaci podobne ako veriaci v ďalších dekanátoch arcidiecézy mali možnosť v sobotu 23. júla v rámci trojročnej prípravy na slávenie 1150. výročia príchodu sv. Cyrila a sv. Metoda na Velkú Moravu uvidieť relikviu svätého Cyrila a rozjímať pri ostatkoch tohto svätca.

Relikviu priviezli v sprievode farára Jozefa Sudora leopoldovskí miništranti a skauti z bojníckej farnosti a v sprievode veriacich ju priniesli do farského Kostola sv. Ignáca. Omšu celebraval Jozef Sudor a koncelebroval náš rodák Štefan Šoka, ktorý dnes pôsobí v Podolí. Potom mohli veriaci stráviť v modlitbe či rozjímaní niekoľko chvíľ v blízkosti relikvie jedného zo solúnskych bratov, ktorých majú v hlbokéj úcte osobitne južní a východní Slovania. Rozvoju ich kultu na slovenskom území bránila už v stredoveku predovšetkým latinská (západná) orientácia cirkvi nad stredným Dunajom po vyhnaní

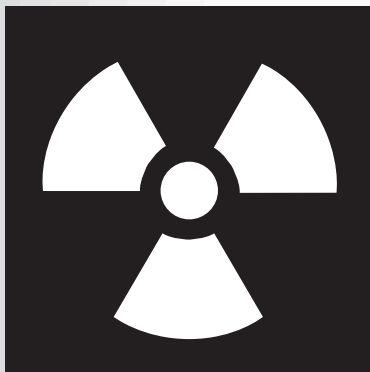
žiacov Konštantína Filozofa (sv. Cyrila) a Metoda. Svätý Cyril počas svojej diplomatickej cesty s Metodom z Veľkej Moravy a Panónie zomrel roku 869 v Ríme. Krátko pred smrťou sa stal rehoľníkom a v Ríme ho aj pochovali. Metod sa vrátil na Velkú Moravu a ďalej tu rozvíjal ich spoločnú a jedinečnú duchovnú a kultúrnu misiu. Práve preto sa nevyhol perzekúciám zo strany bavorského duchovenstva. Hrob sv. Metoda sa nikdy sa nenašiel. Historici nevylučujú, že bol rozmetaný zástancami latinského obradu, teda zničený.

Relikvie svätého Cyrila sú uložené na troch miestach na Slovensku – v Nitre, Spišskom Podhradí a Rajci. Nachádzajú sa aj v dakto-rých českých, moravských, rímskych a vaticánskych kostoloch a bazilikách. Vzácnu relikviu putujúcu po slovenských kostoloch si od leopoldovských veriacich prevzali zástupcovia červeníckej farnosti.

(ra)

Dokážeme rozlíšiť poplach od skutočnej mimoriadnej udalosti?

Sirény opäť znepokojili, ba aj rozhnevali obyvateľov

V horúcu stredu 17. augusta o 16,40 h sa neočakávane rozozvučali dvojminútovým kolísavým tónom sirény v obciach ležiacich vo vzdialenosti 21 kilometrov od bohunickej jadrovej elektrárne V2. Keďže obyvatelia veľmi dobre vedia, že vždy druhý piatok v mesiaci

presne o 12. hodine sa spustia 2-minútovým stálym signálom sirény v rámci skúšky systému hlásenia mimoriadnych udalostí, tentoraz zostali poriadne zaskočení. Mnohí povychádzali na ulicu, radili sa, čo robiť, návštevníci obchodov zasa radšej skrátili svoje nákupy.

„Spustením sirén kolísavým tónom sme boli prekvapení aj my. Našťastie, v stredu pracujeme do 17. hodiny, a tak sme ihneď začali pátrať po tom, či bola príčinou spustenia sirén mimoriadna udalosť alebo ide len o plachý poplach. Myslím si, že obyvatelia mesta situáciu zvládli pokojne, aj keď mnohí telefonovali na mestský úrad, informovali sa aj z firiem pôsobiacich na území mesta a z ústavu na výkon trestu. Ihneď, ako sme zistili bližšie informácie, sme prostredníctvom rozhlasu informovali občanov o tom, že ide len o planý poplach a nehrozí im žiadne nebezpečenstvo,“ hovorí prednostka mestského úradu Ing. Zuzana Pelzlová. V porovnaní s ostatnými obcami situáciu v našom meste psychologicky zhoršoval ešte vrtulník, ktorý práve v tom čase nalietaval v okolí pevnosti. Ľudia sa pýtali: stalo sa čosi v ústave? Alebo v havária v elektrárni? Až neskôr sa zistilo, že išlo o helikoptéru, ktorá práve vtedy v okolí Leopoldova pátrala po nezvestnej žene z Piešťan.

Zo stanoviska, ktoré sme získali od Slovenských elektrární, a. s., vyplýva, že signál sirén bol na 60 sekúnd spustený počas testovania budovaného nového systému tristotridsiatich sirén v Atómovej elektrárni Bohunice V2. Skúška sirén mala byť vykonaná dodávateľom v tichom režime, avšak pri pripojení bol spustený hlasný signál. Nový moderný systém varovania a vyznamenania má byť pritom uvedený do prevádzky po testoch na konci tohto roka.

Pre nás obyvateľov je však dôležitá otázka, ako v skutočnosti rozlíšiť planý poplach od toho skutočného. Veď podobný poplach sme zažili aj pred niekoľkými rokmi. Spustenie sirén by malo pre občanov splňať funkciu akejsi vstupnej výstražnej informácie, že sa čosi pravdepodobne stalo a majú byť preto v najbližších minútach ostražití a očakávať ďalšie informácie: *„Ak ide o skutočnú mimoriadnu udalosť, spustenie sirén sprevádzajú ďalšie procesy, o ktorých občania nemajú ako vedieť. Spustí sa systém havarijného hlásenia, hlásenie by dostal aj primátor, ten potom musí zabezpečiť úlohy, ktoré mu vyplývajú zo zákona. V tú stredu však žiadne hlásenie neprišlo ani na mestský úrad, ani primátorovi, preto, ak sme chceli vedieť, čo sa vlastne stalo, museli sme po informáciách pátrať my, aby sme bezodkladne vedeli informovať občanov.“*

Pri ohrození alebo vzniku mimoriadnej udalosti a pri možnosti rozšírenia následkov takejto udalosti sa sirény spustia dvojminútovým kolísavým tónom. Z takéhoto signálu sa však nedá vyčítať, o aké ohrozenie ide. *„Mimoriadne dôležité je preto, aby si občania ihneď zapli rozhlasové a televízne vysielanie a aby mali možnosť počúvať aj vysielanie obecného či mestského rozhlasu na mieste, kde sa práve nachádzajú. Práve týmto spôsobom sa dozve-*

dia všetky potrebné informácie, napr. druh ohrozenia, veľkosť ohrozeného územia a pokyny pre konanie obyvateľov," vysvetľuje prednostka. Odborníci na krízové situácie pritom odporúčajú, aby občania v podobných situáciách nepodliehali panike a ak nevyhnutne nemusia, aby netelefonovali, pretože okrem skolabovania všeobecných telekomunikačných sietí hrozí aj preťaženie krízových liniek či liniek, ktoré slúžia na čo najrýchlejšie sprostredkovanie informácií smerom k verejnosti. „Preto je naozaj nevyhnutné, aby občania po vyhlásení poplachy sirénami začali sledovať televíziu, počúvať rozhlas a ak sú doma aj mestský rozhlas, kde sa dozvedia všetky dôležité informácie," prízvukuje prednostka mestského úradu Z. Pelzlová.

Typy a význam varovných signálov:

2-minútový kolísavý tón sirén – varovanie obyvateľstva pri ohrození alebo pri vzniku mimoriadnej udalosti, ako aj pri možnosti rozšírenia následkov mimoriadnej udalosti (únik nebezpečnej látky – chemickej, rádioaktívnej alebo biologickej);

6-minútový stály tón sirén – ohrozenie vodou;

2-minútový stály tón sirén bez opakovania – koniec ohrozenia alebo koniec pôsobenia následkov mimoriadnej udalosti

Prípravil Juraj Hladký.

V jedení guláša na rýchlosť súťažil aj šéfkuchár víťazného družstva Nevídané: Roman Gubán získal prvé, druhé aj tretie miesto

Príjemné, nie veľmi horúce sobotňajšie popoludnie 27. augusta doloslova žičilo všakovakým párti, pochopiteľne, aj tým gulášovým. Jedna z tých najväčších počas posledného augustového víkendu sa uskutočnila v Spolkovej záhrade a pozývalo na ňu až jedenásť šéfkuchárov. Medzi družstvami sme našli aj tie osvedčené, niektoré dokonca vavrínom ovenčené z predchádzajúcich ročníkov – leopoldovských hasičov, nohejbalistov, koplotovských motorkárov, šulekovsko-leopoldovských vinárov či verešvárskych sokolíkov, kuchárov zo Starej školy a nechýbali ani pani kuchárky zo školskej jedálne so šéfkuchárkou Emíliou Chmelanovou. V troch kotloch s intenzívnou pomocou členiek občianskeho združenia Šanec varili mestský guláš súčasný aj bývalý poslanci mestského zastupiteľstva a ich rodinní príslušníci, aby sa ušlo naozaj každému. Mnohí šéfkuchári si okrem obligatórnych surovín, ktoré dostali v rámci štartovného poplatku, priniesli aj svoje vlastné. Recepty šéf-

kuchárov mali tak presvedčiť štvorčlennú porotu o tom, že práve ich guláš je ten najlepší, ale aj pohýčkať chuťové poháriky hostí. Počas súťaže aj po nej sme sa pokúšali zistiť aspoň jedinú receptúru, no vo všetkých družstvách sme sa dozvedeli, že tou najviac cenenou ingredienciou či pochutinou, ktorá rozhoduje o chuti každého guláša, je tajomstvo. A tak sa na to tajomstvo počas ochutnávky spojenej s hodnotením jedenástich gulášov usilovala prísť porota. Tá ho síce objavila, ale opísať ho takisto vedela len čiastkovo, a tak, spoliehajúc sa na svoje chuťové poháriky, určila sčítaním bodov poradie jednotlivých vzoriek. Na treťom mieste sa umiestnilo trojčlenné družstvo Profíkov. "My sme vlastne také zmiešané družstvo, dvaja Leopoldovčania a jeden Dvorníčan. Presne taký guláš, aký sme varili tu v Spolkovej záhrade, si zvykneme variť pri Váhu," povedal šéfkuchár Teo Adámik z Dvorníkov.

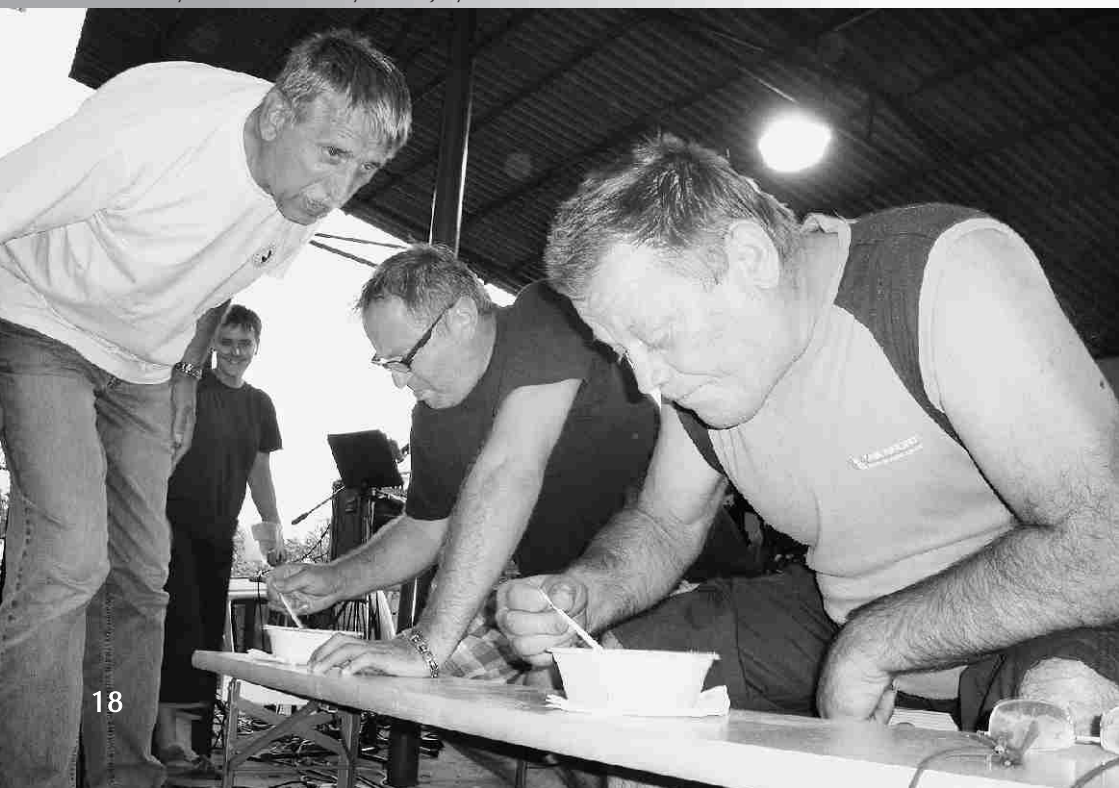
Na druhom mieste sa zaslúžene umiestnili

Holky z našich škôlok, teda pani učiteľky z materskej školy, ktoré prišli povzbudiť nielen manželia, ale aj rodičia svojich malých zverencov. „V našom družstve šéfkuchárku nenájdete, guláš varíme ako tím a šéfkuchárky sme vlastne všetky. Na tímovú prácu aj zába-
vu sme zvyknuté zo škôlky, preto aj náš guláš bude svojou chuťou určite nepomýliteľný,“ veselo dodala jedna z členiek družstva. Najlepší guláš však bol ten, ktorý pripravovali chlapi, konkrétne družstvo STO plus Varechou v ňom miešal Roman Gubáň. Zvykne sa hovoriť, že umenie nie je len uvariť chutný guláš, ale aj ho najrýchlejšie zjesť. A tak si organizátori povedali, že vyskúšajú obatnosť Leopoldovčanov v jedení guláša na rýchlosť. Do zápolenia, ktoré odštartoval primátor Milan Gavorník, sa prihlásili traja jedáci, súťažiť však prišli len dvaja, tretí, meškajúci súťažiaci svoju porciu symbolicky zjedol po skončení súťaže. Z duelu medzi šéfkuchárom najlepšieho tohtoročného guláša Romanom Gubáňom nakoniec víťazne vyšiel Mirko Čech a odniesol si tak aj dvadsaťeurovú výhru. To sa už chystalo aj vyhodno-

tenie tohtoročnej súťaže O leopoldovskú mrežu, ktorú organizačne aj cenami zabezpečili leopoldovskí nohejbalisti. Súťaž, ktorá nie je založená len na fyzickej sile, ale aj šikovnosti, nezostala nič dlžná svojim predchádzajúcim ročníkom a zasúťažiť si prišli aj dievčatá či ženy. Z rúk Dušana Slováka si nakoniec za najlepší výkon prišla prevziať cenu Viera Špacírová (456 cm), v mužskej kategórii prekvapivo obohatil svoju sobotňajšiu štatistiku tretím miestom Roman Gubáň, ktorý mrežu odhodil do vzdialenosti rovných 700 cm, na druhom mieste sa umiestnil Roman Vančo (710 cm) a víťazom sa stal s výkonom 737 cm Pavol Harman.

Po ocenení si účastníci spomenuli na 67. výročie Slovenského národného povstania. Tradične ho symbolizovalo zapálenie vysokej vaty. Príjemný, aj keď už chladný koncoaugustový podvečer sa prehupol do skorej noci a mnohí hostia sa nechali na tanečný parket zlákať hitmi v interpretácii skupiny MiniMax so svojou sólistkou Janou.

Textovo aj fotograficky pripravil Juraj Hladký.

Leopoldovčania

Leopoldovčanom...

Učarila jej antika, latinčina a literatúra pre deti. Marta Hlušíková.

„Mám ho v rodnom liste – mesto Leopolda. Nepoznám ho však, hoci viem, že v ňom existuje najväčší antikvariát na Slovensku. Dúfam, že ešte v Leopoldove pôsobí,“ začína svoje sprostredkované rozprávanie o svojich koreňoch Marta Hlušíková. „Moji rodičia František Müssler a matka Matilda Mrvová pracovali v Odevných závodoch v Trenčíne, boli mladí a milovali sa. V deň svadby im oznámili, že vyšiel nový zákon, ktorý nedovolí vojakom základnej vojenskej služby oženiť sa. Výnimku tvoria vojaci, ktorí čakajú rodinu. Mama spomínala, ako išli s otcom domov z kostola prašnou cestou a možno kdesi tam dozrelo v ich hlavách rozhodnutie vyu-

žiť túto výnimku, a teda poponáhľali sa so mnou. Narodila som sa v siedmom mesiaci doma, v jednom z troch leopoldovských železničiarских domov, ktoré stoja pri stanici. Smerom od Trenčína do Bratislavy je to ten prvý. Môj starý otec z matkinej strany, Vincent Mrva, bol totiž železničiar. Z jednej strany môjho rodného domu stál rodinný dom Pagáčovcov a z druhej strany železničiarский domček Macejkovcov. Na to si však už sama nepamätám, viem to len zo spomínania svojej mamy. Hoci som vážila kilo šesťdesiat, nebola som v inkubátore. Kúrilo sa v kuchyni, kde som bola doslova poobkladaná vatou, aby mi nebolo zima. Po nejakom čase mama so mnou odišla do Trenčína k otcovým rodičom – otec bol ešte stále vojakom základnej služby. Vždy som si ho na svadobnej fotografii obzerala, ako mu uniforma slušala. Vôbec sa mame nečudujem, že sa doňho zbláznila,“ spomína si pedagogička, spisovateľka a prekladateľka.

V Trenčíne žila až do roku 1971. Tu navštevovala základnú školu a strednú všeobecno-vzdelávaciu školu, dnešné Gymnázium L. Štúra, a aj učiteľia, s ktorými tu prišla do kontaktu, priamo či nepriamo ovplyvnili ďalšie formovanie sa dospievajúcej mladej ženy. „Spomínam si hádam na všetkých, no osobitne napríklad na pána učiteľa Sýkorčina, vynikajúceho výtvarníka. Aj keď prísny pán učiteľ Bende síce mlátil zlých žiakov sláčikom po hlave, rada som chodila do jeho speváckeho zboru. A navždy mi zostanú v pamäti manželia Kubalovci z čias štúdia na všeobecnovzdelávacej škole. Pán profesor ma učil latinčinu. Bol k nám veľmi láskavý a mal nádherný hlas. Jeho manželka viedla tanečný súbor Trenčan, ktorého členkou som sa stala aj ja. Zlaté časy! Koľko domácich aj zahraničných vystúpení! Nádherná atmosféra spolupatričnosti. Mojou najväčšou láskou už vtedy bolo písanie. Rozmýšľam, kedy som mu prepadla. Tuším v šiestej triede základnej školy, keď som sa rozhodla napísať román. Aspoň tak som to hrdo oznámila svojej učiteľke z prvej triedy. Ešte stále mám svoj „román“ odložený. Je to niečo strašné...“ spomína si so smiechom. „Serióznejšie som začala pokúšať pero až v deviatej triede. Priniesla som nejaké svoje dielka ukázať do Trenčianskych novín a tam mi rovno vysta-

vili novinársky preukaz externistu. Celú strednú školu som lovila námety, písala krátke správy a reportáže, sem-tam aj fejtóny. Na vysokej škole som sa zoznámila s rozhlasovým mikrofónom. Práve hľadali do internátneho rozhlasového vysielania na Mlynoch niekoho, kto by robil zábavnú reláciu.”

Nenadarmo sa hovorí, že učitelia z nižších stupňov majú vzácnu schopnosť otvárať nové obzory... Aj preto Marta Hlušíková začala v roku 1971 študovať odbor slovenský jazyk a literatúra – latinčina na Filozofickej fakulty UK v Bratislave. *„Chodila som na prednášky a semináre ľudí, ktorých veľkosť človek vtedy až tak nevnímal – na podstatu sa vždy prichádza neskôr. Boli to skutoční páni vedci, ktorých dielo sa zhodnocuje ešte aj dnes: Ján Stanislav, Šimon Ondruš, Eugen Paulíny, Jozef Mistrík, Ábel Král, Štefan Peciar, Milan Rúfus, Pavel Bunčák, Ján Števček, Milan Pišút, Peter Kuklica, Daniel Škoviera... Som šťastná, že som chodila po chodbách, ktoré inšpirovali človeka už len svojou atmosférou.”* Spev, hudba, kreslenie a písanie boli jej záľuby, bez ktorých by bol život, ako hovorí, o ničom. Spev, tanec a láska k hudbe naplno rozvinula v beatovej skupine Akord a v tanečných súboroch Trenčan a Gymnik. *„Časy štúdií sú preč. Zostala mi na ne pamiatka spájajúca sa s mojou ďalšou záľubou, kreslením. Kreslila som si svojich profesorov z vysokej školy. Kresbu pána profesora Jána Stanislava som si dala aj podpísať od neho. Neskôr som kreslenie využila pri ilustrovaní niekoľkých jazykových publikácií.”*

V rokoch 1976 – 1977 sa zamestnala v nitrianskom Archeologickom ústave SAV, kde pôsobila ako odborná redaktorka. Jej prvým vedúcim bol Štefan Hrebíček. *„Spočiatku na mňa zazeral a hneď na úvod mi podal akýsi text, v ktorom som mala opraviť všetky chyby. O chvíľu som mu doniesla opravený text a on sa spýtal: Koľko je v ňom chýb? Vyše sto, povedala som mu. Vtedy sa pánovi Hrebíčkovu zabľysli oči. Ako mi neskôr povedal, najviac chýb, ktoré mu novozverení redaktori v jeho preverovanom texte opravili, bolo 27. Nuž, tam bol skrytý ten „zázrak”, ktorý nás zbližil. Pán Hrebíček bol perfekcionista. Naučil ma toho toľko, koľko sa za jeden rok len dalo naučiť a neskôr, keď som robila jazykové korektúry pre niektoré vydavateľstvá, sa mi poznatky získané v redakcii naozaj zišli.”*

Po svadbe M. Hlušíková spolu so svojím manželom žili v rokoch 1977 až 1982 v maľebnom kraji pod Sitnom. Tu sa začala učiteľská kariéra M. Hlušíkovej – učila slovenčinu a ruštinu v Strednej škole pre pracujúcich pri Lesnom odbornom učilišti v Banskej Štiavnici. Keď sa im narodil syn a zakrátko aj dcéra, presťahovali sa v roku 1982 napokon do Rimavskej Soboty, manželovho rodiska. Na tamjšej strednej ekonomickej škole, neskoršej obchodnej akadémii, so žiakmi začala nacvičovať bábkové divadlá a založila tu školský časopis. Láska k druhému aprobačnému predmetu, latinčine, ju napokon nasmerovali do rimavskosobotského gymnázia, kde učí od roku 1991.

Písaniu sa Marta Hlušíková začala intenzívnejšie venovať až vtedy, keď deti troška povyrástli. Najprv písala pre ne a svoje básničky a rozprávky potom posielala do detských časopisov. Od roku 1989 publikuje v časopisoch Včielka, Zornička, Slniečko, Mamataťajo a deti si v nich podnes mohli prečítať viac ako 130 rozprávok, básničiek a poviedok M. Hlušíkovej. Šesť jej textov sa dokonca dostalo do čítaniek pre 3. a 4. ročník základných škôl. Keď v roku 1996 vyhlásil Slovenský rozhlas anonymnú súťaž na pôvodnú monologickú rozprávku, poslala do nej svoj seriál Obrázkové rozprávky. Získala v nej tretie miesto a doteraz Slovenský rozhlas odvysielal jej osem večerníčkových rozprávok (Najmenší cirkus na svete, More za domom mojej babky, Rečová chorooba, Päť rozprávok o dievčatku Rinke), sedem vysielaní pre predškolákov a osem roz-

právok Pavla Dobšínského, ktoré upravila.

Paralelne písala aj pre dospelých. Básnická zbierka Kamene síce získala najvyššie ocenenia v dvoch celoštátnych literárnych súťažiach, ale doteraz ju ešte nevydala. Básne z nej vyšli časopisecky v Littere, Literárnych krokoch či Kultúrnom živote. Súbor poviedok Záhrady bol zhodou okolností tiež dvakrát literárne úspešný, ale opäť poviedky z neho uverejňovala zatiaľ len v literárnych časopisoch. Viaceré svoje fejtóny, aforizmy a epigramy zasa publikovala v Učiteľských novinách, Roháči, Práci či Slobodnom piatku. Zálubu v detstvom svete a vo svojej odbornej práci spája v preklade básnického textu – preložila časť tvorby Jiřího Žáčka pre deti (Aprílová škola, Pro slepičí kvoč). Obdivovatelia antickej kultúry a latinského jazyka ju zasa môžu poznať ako autorku slovníkov či encyklopedických diel menšieho rozsahu.

A či Marta Hlušíková občas v spomienkach zabľúdi do svojho rodiska? „Ešte ako dieťa som k starým rodičom z matinej strany chodila na prázdniny, ale vtedy už nebývali v Leopoldove – postavili si dom v Gáni. Vždy sa strojím, že si nájdem čas a zastavím sa v Leopoldove pozrieť si ho. Zatiaľ som s ním v kontakte len na hodinách literatúry, keď žiakom ukazujem v knihe Tobiáša Masníka kresbu leopoldovskej pevnosti.“

Publikácie M. Hlušíkovej:

slovník latinských citátov Ab urbe condita (Kniha – Spoločník 2000)

Malá encyklopédia antickej kultúry (BEMA 2001)

Latinsko-slovenský slovník (Kniha – Spoločník 2003)

básnická zbierka Kamene (SAUL 2003)

kníha krátkych próz Záhrady (Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov 2005)

básnická zbierka Rok červených moruší (Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov 2008),

knihy pre deti: Kde pavúky tkajú cukrovú vatú (Vydavateľstvo Maticy slovenskej 2008), Neznášam, keď ma hladkajú po hlave (Matica slovenská 2009), Písmenkovo alebo Tam, kde pršia výkričníky (Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov 2009), Bublínkové rozprávky (Mladé letá 2010),

v spoluautorstve: zborníky poviedok pre deti Poletíme za dúhou 2 (Perfekt 2006), Anjelik vo vysokej tráve (Perfekt 2007), Trapoška (Perfekt 2008), Izba snov (Perfekt 2009), Všetky pekné baby sú blondínky (Perfekt 2010), zborník interaktívnej poézie Poemat 2007.

Za sprostredkovanie ďakujeme PhDr. I. Szabóvi.

Prípravil Juraj Hladký.

ZOMREL KRSTNÝ OTEC MESTA LEOPOLDOV

Milan Piovarči. Prvý čestný občan nášho mesta, ktorý organizačne aj názorovo všemožne podporoval prerod starého Mestečka na mesto Leopoldov, ale zostal s ním aj v ďalších desaťročiach, aj keď žil v Bratislave a vykonával povolanie náročné na čas. Neprešiel však mesiac, aby nezatelefonoval na mestský úrad či svojim leopoldovským kamarátom a nepresvedčil sa, ako sa darí leopoldovským futbalistom, nevynechal takmer ani jedno zo stretnutí rodákov, priložil pomocnú ruku, keď išlo o jeho

rodisko. Do Leopoldova prichádzal často, poprechádzal sa ulicami, porozprával sa s obyvateľmi, zašiel na cintorín. Ako múdry hospodár, ktorý sa vracia do svojej vinice, aby sa presvedčil, či vinič už nakvitá alebo či nebodaj nebude potrebovať hospodárovu pomoc, vidiac pritom zaslúženú úrodu. Vždy vzdal hold svojmu mestu a jeho obyvateľom, potešil sa akýmkoľvek novinkám, ktoré pre mesto a jeho obyvateľov znamenali hoci aj malý úspech či pokrok.

Takto sme sa s ním stretli aj v tohtoročnú hodovú sobotu počas otvárania vynoveného námestia. Netušili sme, že je to naše posledné stretnutie. Priniesol aj svoj osobný dar mestu – rozmernú družicovú fotografiu mesta a jeho okolia. Akoby sa v nej skrývala istá symbolika... Po troch týždňoch sme sa dozvedeli, že jeho unavené srdce sa pravdepodobne nevedelo vyrovnat s horúcim letom a 24. augusta vypovedalo svoju službu. Rozlúčiť sa so vzácnym rodákom v bratislavskom krematóriu 2. septembra prišli aj poslanci leopoldovského mestského zastupiteľstva, bývalý primátor Ladislav Piovarči, spolurodáci, kolegovia a priatelia. Odišiel múdry hospodár, ktorý na svoju vinicu tak múdro a žičlivo dohliadal až do poslednej chvíle.

Milan Piovarči sa narodil 13. februára 1929 v starom Mestečku neďaleko železničnej stanice v rodine rušnovodiča. Po absolvovaní tunajšej školy a štúdiách na klasickom gymnáziu v Hlohovci a Trnave ho v spoločensky búrlivom období roka 1948 prijali na štúdium histórie a filozofie na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského. Patril k tej malej hŕstke Mestečanov, ktorí v ťažkých povojnových rokoch išli študovať. Tu získal aj titul doktor filozofie. „Keď sa blížili pogromy a svetová vojna, prišiel za mojím otcom istý bohatší Žid z Hlohovca a poprosil ho: Pán Piovarči, nechávam tu dva písacie stroje. Jeden, prosím vás, odložte, vezmem si ho od vás, keď sa vrátíme, druhý dajte vašim deťom, nech sa učia písať. Aj som sa učil a keď som nastúpil na vysokú školu, bol som jediný v ročníku, ktorý vedel písať na stroji,“ spomínal si pri istej príležitosti na začiatok novinárskej kariéry.

Vysokoškolské prostredie aj spoločenské zmeny toho obdobia ho akosi prirodzene priviedli k novinárčine. Po skončení štúdia začínal ako redaktor a neskôr aj vedúci oddelenia

nia vtedy mládežníckeho denníka *Smena* (1952 – 56). Po odkrútení si dvojročnej vojenčiny v Martine, kde v spolupráci s martinským divadlom (vtedy Armádne divadlo, neskôr Divadlo SNP v Martine) a osobitne s významnou slovenskou herečkou Nadou Hejnou sa pokúšali priblížiť divadlo a umenie vojakom, sa do redakcie nakrátko vrátil. Dostal však lákavú ponuku z vydavateľstva Pravda, aby založil nový spoločensko-politický časopis. Tak vznikol časopis *Odpovede na otázky* (1956 – 58), ktorý sa neskôr zmenil na *Journal* magazín, časopis magazínového typu s dovtedy neobvyklými rubrikami (1959 – 1971). Pohnuté udalosti roka 1968 však osud časopisu spečatil – aj napriek dobrej ekonomike a vysokému nákladu zanikol.

Milan Piovarči v roku 1971 začal pôsobiť v redakcii časopisu *Život*, postupne prešiel funkciami ako hlavný sekretár, komentátor a zástupca šéfredaktora. Asistoval pri riadení veľkej redakcie, intenzívne písal, ale venoval sa aj organizovaniu humanitných podujatí. Na pomoc vojnu zdevastovaného Vietnamu zorganizoval v spolupráci s podnikmi a organizáciami *Loď Života* na pomoc vzdelávaniu vietnamských detí (pod týmto názvom vznikla aj televízna relácia, v ktorej odzneli aj piesne vtedy známych spevákov odsudzujúce vojnu vo Vietname ako napr. Ivo Heller, Helena Blehárová, Eva Kostolányiová a ďalší). S kolegami založil klub detí *Života* a *babičiek Života*, sledovali ich osudy a podľa možnosti pomáhali im. Zo *Života* sa nadlho stal najčítanejší slovenský časopis. Milan Piovarči ako šéfredaktor *Života* navštívil mnohé štáty, zo svojho krátkodobého pobytu v Arménsku spolu s kolegom fotografom Kamilom Vyskočilom pripravili a vydali o tejto krajine reprezentačnú publikáciu *Múzeum pod šírym nebom* (Pallas Bratislava, 1976). Oceňovali ju sami Arménci, ktorí ju prostredníctvom svojich rodákov vydali dokonca aj vo Francúzsku. Podobné reportážne cesty podnikol na Sibír, do Egypta, Turecka, Cypru, Sírie, Mongolska, na Kubu a do ázijských krajín bývalého Sovietskeho zväzu. Popritom nezabúdaj na rodisko – vidiac potenciál mesta v železnici, liehovari a nápravno-výchovnom ústave bol hlasným iniciátorom a tichým završovateľom prerodu obce Leopoldov na mesto. V tom období to bol kľúčový, no nedocenený počin – mesto sa mohlo uchádzať o rôzne dotácie a vtedajšie rozvojové programy. Pomáhali mu domáci, ale aj bratislavskí Leopoldovčania, najmä Dr. Ján Fischer, ktorý zomrel pred niekoľkými mesiacmi.

Počas svojej žurnalistickej praxe mu bolo dopriate stretnúť sa s ľuďmi, s akými sa bežný pozemšťania nemajú možnosť bežne rozprávať. Osobné zážitky utvorili z pamäte Milana Piovarčiho hrubočiznú kroniku ľudských aj spoločenských osudov. Stretol sa so Simonom Wiesenthalom, prenasledovateľom nacistických zločincov, s pobočníkom maršala Paulusa, veliteľa nemeckej 6. armády, ktorá doslova vykrvácala pri Stalingrade, s Plačúcim vojakom, ako vtedy 15-ročného nemeckého chlapca z vojnovej fotografie pozná celá svet, obdivoval fantastický svet ruského bábkoherce Sergeja Obrazcova, stretol sa s pravými Sibiriakmi, ale osobne aj so španielskou kráľovnou Sofiou v časoch, keď bol pri moci ešte diktátor Franco.

Po odchode zo šéfredaktorskej pozície v týždenníku *Života* v rokoch 1990 – 92 pôsobil ako hlavný sekretár redakcie *Expozé*, neskôr premenovanej na *Kriminal* magazín *Expozé* a naskytla sa mu príležitosť pôsobiť vo funkcii hovorcu Akadémie Policajného zboru SR, kde okrem toho spolupracoval aj na príprave odborných publikácií. Pokračoval pritom aj v bežnej novinárskej práci, verejnosti približoval rôzne druhy práce policajného zboru a ústavu kriminalistiky. Sám inicioval aj založenie časopisu *Policajná teória a prax*, profesijný časopis uznávaný aj v zahraničí (vo funkcii výkonného redaktora viedol prípravu 21 čísel), ako hlavný radca pôsobil na Ministerstve vnútra SR.

Do skutočného dôchodku Milan Piovarči neodišiel ani do svojich posledných dní. Aktívne pôsobil v Slovenskom zväze protifašistických bojovníkov, stal sa šéfredaktorom Ročenky odbojára, vyhľadával a spracúval námety súvisiace s druhou svetovou vojnou a Slovenským národným povstaním, ktoré by si iní možno ani nevšimli, ale aj zaujímavosti a kuriozity. Ročenka sa preto pravidelne objavovala v hodnoteniach kalendárov na popredných miestach. Sám si mimoriadne vážil svoj cyklus portrétov Málo sme o nich vedeli. V ňom vykreslil miniportréty umučených a zabitých príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti ako poľných četníkov, ktorí bojovali v SNP a mnohí za slovenského štátu skončili v koncentračných táboroch. Seriál sa rodil ťažko, sám Milan Piovarči ako dokumentarista navštevoval priateľov, známych, deti a vdovy, a takto skladal mozaiky ich životných príbehov. Po ďalších desiatich rokoch intenzívnej práce v Ročenke zanechal Milan Piovarči redakčnú prácu, no naďalej publikoval v dennej tlači či časopisoch a viezol stálu rubriku Na slovíčko, priatelia v Slovenskom rozhlade. Patril k pravidelným poslucháčom rozhlasového vysielania a takmer denne sa zapájal do rôznych ankiet a kontaktných relácií.

Minulý rok vydal knižočku Častušky, ktorá predstavuje jeho zbierku drobných a už publikovaných humoresiek a žartovných veršikov prevažne z 50. rokov. Jej pokračovaním bola útlá zbierka veršovaných životných postrehov s názvom Veršovačky moje každodenné. Vyšla na sklonku autorovho života pred niekoľkými mesiacmi.

Milan Piovarči mal do tlače pripravenú aj ďalšiu knihu, vydat ju však už nestihol. Venoval ju nášmu rodákovi Jarolímovi Gucmanovi, veď sám sa v 70. rokoch významne pričínal aj o výstavbu pamätníka tomuto letcovi, najmladšiemu pilotovi pluku, ktorý zahynul v posledné hodiny svetovej vojny v smutne známej bitke o Ostravu. Veríme, že uzrie svetlo sveta. Bolo by to symbolické poďakovanie tým, čo staré Mestečko v tom najlepšom zmysle reprezentovali ďaleko od jeho chotára.

Česť jeho pamiatke.

Juraj Hladký

Rozlúčková fotografia.

Milan Piovarči a jeho bratranec leopoldovský divadelník Benjamín Masaryk sa na konci júla pozdravili na vnovenom námestí s Rólandom Osvaldom.

V ŠULEKOVE SPOMÍ- NALI AJ NA STARÉ MESTEČKO

Aj keď Šulekovo je už niekoľko desaťročí súčasťou mesta Hlohovec, predsa však svojimi osudmi je viac späté so starým Mestečkom. Práve kvôli hroziacemu tureckému nebezpečenstvu pôvodný Beregseg spolu so starým Verešvárom padli popolom a ich pôvodní obyvatelia na konci 17. storočia založili novú obec o čosi južnejšie (pôvodná osada sa nachádzala na úrovni pevnosti na poli, kde sa začína nová mestská výstavba). Svoje si obyvatelia Beregsegu zakúsili aj počas stavovských povstaní či protinapoleonovskej mobilizácie. V minulosti Leopoldovčania, odobitní milovníci folklóru, hľadali pre svoje nadanie uplatnenie práve v Červeníku a Šulekove, kde sú folklórne tradície prirodzenými súčasťami miestnej kultúry a mladí aj starší Leopoldovčania podnes sa aktivizujú aj v šulekovských folklórnych zoskupeniach.

Do roku 1948 Šulekovo poznáme ako Beregseg alebo Bereksek. Názov vznikol podľa charakteru sídliska, ktoré vzniklo na mieste, kde Váh a jeho vedľajšie ramená intenzívne obmývali breh. Dnes si Šulekovčania pripomínajú 800. výročie prvej písomnej zmienky o starom Beregsegu. Na starý Leopoldov si zaspomínala pri preberaní Ceny primátora mesta Hlohovec aj bývalá učiteľka, organizátorka kultúrneho života a autorka príležitostnej poézie Veronika Rýdža (rod. Nemcová): „Vyrastala som v sedliackom dome, boli sme dvaja súrodenci. Veľa roboty čakalo starých aj mladých, a aj tých, čo sa rozhodli študovať, neminulo nič zo sezónnych alebo domácych prác. Žili sme v skromnosti a všetko, čo sme dorobili, sme použili na zaobstaranie základného živobytia. Pani učiteľka však toľko otravovala nášho otca, kým neprivilil a nepustil ma do meštianky. Tak som chodila štyri roky pešo do leopoldovskej meštianky. Bola som šťastná, aj keď to boli veľ-

mi ťažké vojnové roky. Z leopoldovskej meštianky mám veľmi milú spomienku na pána učiteľa Petráša, ktorý nás učil slovenčinu. V jednej triede nás bolo hľadám aj šesťdesiat, sedeli sme v predĺhých laviciach a pán učiteľ na hodinu priniesol kopu zošitov zo slohu a spýtal sa: Ktorá je to tá Nemcová? Na mojich slohoch vyzdvihol to, že mali kvetnatú až odvážnu slovnú zásobu a vždy toto hodnotenie zopakoval. Bolo to pre mňa vzácné povzbudenie.“ Mala šťastie, že aj ďalší jej učitelia slovenčiny mali zmysel pre dievčinu, ktorá svoje pocity či pohľady na svet obratne vplietala do veršov či textov a k tomu potom viedla aj svojich žiakov.

Koncoaugustové oslavy 800. výročia prvej písomnej zmienky boli naozaj bohaté. V programe okrem Gizky Oňovej vystúpili domáce hudobné skupiny – predstavila sa miestna dychovka, rocková skupina Slain zo Šulekova, ambiciózna mladá rómska domáca skupina Gipsy Túle, vystúpil klub spoločenských tancov La Luna a zaujal aj ľudový spevák Janko Bielik. Jedným z dominánt osláv bolo udeľovanie ocenení rodákovi Šulekovi a prezentácia novej CD platne folklórnej skupiny Šulekovo, ktorá úspešne reprezentuje nielen na desiatkach živých koncertov, ale aj v rozhlasovom vysielaní.

(mája)

V PREDNESE ZAUJAL LEOPOLDOVČAN P. BISTÁK

Milovať to, čo je krásne, nie je ťažké, ale priznať sa k jedincom, ktorým osud vtisol znak menejcennosti, si vyžaduje ľudí citlivých, obetavých, ľudí vysokej kultúry srdca. To je hlavná myšlienka nestora špeciálneho školstva Viliama Gaňu. Na jej základe sa Ministerstvo školstva Slovenskej republiky rozhodlo zorganizovať I. súťažnú prehliadku v prednese poézie a prózy špeciálnych základných škôl. Táto prehliadka pod názvom Gaňova Tarnava sa uskutočnila 11. mája v priestoroch Základnej ume-

leckej školy na Fabíniho ulici v Spišskej Novej Vsi. Súťažilo sa v nej v troch kategóriach. Jedným z účastníkov bol aj Leopoldovčan a člen leopoldovskej pobočky Slovenského zväzu telesne postihnutých Patrik Bisták, ktorý sa umiestnil na 1. mieste v 3. kategórii (7. – 9. ročník) v prednese poézie. Patrikovi Bistákovi blahoželáme, želáme mu, aby svoj talent úspešne rozvíjal, aby naďalej reprezentoval naše mesto i pobočku SZTP a, samozrejme, želáme mu veľa síl a študijných úspechov.

(ra)

NAŠIM TENISTOM SA DARILLO AJ V MAJSTROVSKÝCH ZÁPASOCH DRUŽSTIEV

Leopoldovský tenisový klub počas letnej sezóny organizoval päť celoslovenských turnajov, ktoré sa tešili mimoriadnemu záujmu zo strany hráčov. Sezónu odštartoval turnaj detí do 9 rokov. Do nášho mesta prišlo súťažiť až 45 hráčov a hráčok.

Mladé tenisové nádeje predviedli kvalitné zápasy, v ktorých Leopoldov reprezentovali Simona Bilková, Lenka Fričová, Ferdinanda Pazúrová, Marco Bilka, Dominik Kupec a Tomáš Šiatkovský. Viac ako tridsať dievčat sa v Leopoldove zišlo aj na začiatku júla. Na turnaji mladších žiačok nás reprezentovala Dominika Gajarská a Laura Dunárová s Emou Lujzou Lukáčikovou, ktoré sa napokon stretli v leopoldovskom finále. Úspešnejšia bola Laura Dunárová, ktorá zvíťazila 6:2, 6:2.

Na turnaji starších žiačok sme opäť mali zastúpenie aj vo finále. V náročnej konkurencii sa z našich najlepšie darilo Martine Gubáňovej, ktorá vo vyrovnanom trojsetovom finále nestačila na Sáru Obertášovú z Piešťan. Na poslednom leopoldovskom turnaji jednotlivcov súťažilo 17 dievčat v kategórii dorastenky. Najlepšie sa darilo Hane Gergičovej, ktorá sa prebojovala medzi osem najlepších.

Leopoldovský klub sa okrem súťaží jednotlivcov zapojil aj do majstrovských zápasov družstiev. V kategórii dorastenky II. trieda B sa umiestnilo v skupine naše družstvo na výbornom druhom mieste. Mladšie žiačky II. trieda B skončili dokonca prvé. Najmenej sa darilo starším žiačkam, ktoré vo vyššej kategórii – I. trieda nestačili na mimoriadne silných súperov v skupine a skončili na poslednom mieste.

Za Leopoldov v kategórii staršie žiačky bojovali Martina Gubáňová, Katarína Kadlecová, Veronika Krajčovičová, Laura Dunárová, Ema Lujza Lukáčiková, Dominika Gajarská a Zina Paľová. V družstve dorastieniek súťažili Hana Gergičová, Martina Gubáňová, Katarína Kadlecová, Natália Baraniaková a Veronika Krajčovičová.

Družstvo mladších žiačok reprezentovali Laura Dunárová, Ema Lujza Lukáčiková, Zina Paľová, Dominika Gajarská, Laura Bokorová a Viktória Hodúrová.

Vyvrcholením sezóny bol tradičný hodový turnaj s podtitulom Memoriál Antona Kaisera, ktorý je obľúbeným podujatím nielen pre hráčov, ale aj pre divákov. Turnaj prilákal zvučné mená úspešných hráčov staršej, no už aj mladšej generácie. A tak sa v Leopoldove zišlo takmer 40 hráčov z Leopoldova a Hlohovca, aby boli súčasťou nielen herne kvalitného turnaja, ale aj príjemnej priateľskej atmosféry. A tá bola pre tento turnaj charakteristická. Súťažilo sa vo štvorhre a v dvojhre. Turnaj znovu poskytol priestor na príjemné stretnutie leopoldovských a hlohovských hráčov, no najmä na kvalitné zápasy. A bolo sa na čo pozeráť už od prvého kola. Napokon sa vo finále stretli obhajca minuloročného víťazstva Matúš Brezovský, ktorý po kvalitnom zápase podľahol tenistovi z Trenčína. Štvorhre kraľovali tradične Hlohovčania, víťazstvo si vybojovali Eva Demešová a Matúš Brezovský. Leopoldovský hodový turnaj teda opäť zostal tradičný – kvalitný, príjemný a s hlohovskými víťazmi.

morma

Branislav Krajčovič

klasická - športová masáž, bankovanie, vírivka, sauna

Sídlo: Štadión MTK Leopoldov (na poschodí)

Gucmanova 13, 920 41 Leopoldov

www.mtkrelax.leonet.sk

Objednávky telefonicky: 0905 368 877

Spoločenská kronika

Júl - august 2011

Sobášili sa

Ing. Kamil Vidlička
a Bc. Katarína Čierna

Narodili sa

Patrícia Podoláková
Tamara Tolarovičová

Jakub Kosík

Matej Voščinár

Nicolas Novosad

Šimon Kuchta

Viktória Nela Garguláková

Natalie Pokrývková

Nai jubilanti

60-roční

Ing. František Grym

Alena Karasová

Libuše Kristeková

Emília Mihinová

Jolana Polakovičová

Peter Skákala

Dušan Škubla

65-roční

Ján Bachňák

Zdenka Mikulášiková

70-roční

František Hudec

Hertha Moravčíková

80-roční

Mária Kaiserová

Vojtech Markovič

Štefan Nosál

Alžbeta Zavadilová

81-roční

Elena Čulagová

Ján Repický

82-ročné

Oľga Horváthová

Irena Ottingerová

Emília Skákalová

83-roční

Mária Haulišová

Štefan Kadlečík

Emília Klačmanová

František Zavadil

84-roční

Mária Cibulová

Adela Kluchová

Filip Miklo

Peter Palkovič

Ján Sýkora

Alžbeta Vaváková

85-ročný

Anton Michler

87-ročné

Mária Kadlecová

Etela Klusová

91-ročné

Magdalena Matejčíková

Mária Vykopálová

92-ročná

Mária Kučáková

Spracovala Viera Lietavová

19. septembra 2011

časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 25. Vydáva: Mesto Leopoldov. Adresa redakcie: Hlohovská cesta 2, 920 41 Leopoldov. Redakčná rada: Juraj Hladký – predseda, Mária Moravčíková, Kristína Vachanová, Martin Jurčo. Asistentka: Marieta Patajová. Telefón: 033/734 22 07. Fax: 033/734 23 88, casopis@leopoldov.sk. Vychádza šesťkrát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 0,33 EUR. (10 Sk) Náklad: 499 ks. Tlač: VM-print Leopoldov. Distribúcia: Rozširuje sieť domácich predajcov. Evidenčné číslo: EV 4016/10.

Foto: M. Moravčíková, V. Moravčík